

אהבה לפי שיטת

תקירות דקא, אלא לקוחות שביקשו אי פורמציה מאוד מסוימת מסוג אחר מ הרגיל. כעבור זמן קצר מכר ברלה גם את דירת הגדולה שברחוב פרוג, רכש לעצמו דירה דומה בבנין חדש ברחוב בנייהודה, קרוב למקום העסק שלו במלון אופיר. ושוב, שעה שהעסק ברחוב הירקון נועד ללקוחות רגילים, יחד ברלה את חזרי דירת הפאר ברחוב בנייהודה ללקוחות רמימעלה במי יונה.

מדי יום שיש היז ברלה עורך מסיבת עונגשבת מפוארת, בה השתתפו רק הי יצאניות וסרסוריהן. כמו ברומנים של מר פאסן ובאלואק, נערכו מסיבות חברתיות אלה ביד רחבה. השולחנות היו כורעים תחת עומס המאכלים היקרים, השמפניה היתה זורמת כמו מים, וליאון, מנגן הי אקורדיון הבולגרי, היה מנעים נגינות של צליליהן היו היצאניות יוצאות במחול עם סרסוריהן.

לפעמים היה ברלה יוצא גם לבלות בחברו רה בכארים מפוארים. בהזדמנויות חגיגיות אלה לא היה חוסך בכסף, מוציא מאות לירות. באחת ההזדמנויות, במלון תדמור, הוציא ברלה סכום המתקרב לאלף ל"י, ש חלק ממנו הודבק למצחם של מנגני התד מורת ושל הומר הרוסי ולאדמיר סלאצ'ף, שברלה ואשתו נהנו במיוחד מתזמורתו.

★ ★ ★ השכנים התערבו

בתקופה מסוימת ניסה ברלה לחזור לשיטת בית-התרושת שלו, לפי שהיתה נהוגה במוסד בדרך יפרת-אביב. הוא שכר דירה ברחוב גאולה 2, ניסה גם בה להנהיג את שיטת הסרסונע. אולם בגלל התערבות השכנים חיסלה המשטרה את הי מקום כעבור שבועות מספר. העובדות אצל ברלה לא היו מת חלפות לעיתים קרובות. הוא נהג להקפיד על יחסי עבודה תקינים עם חבר עובדיו הנאמנים. כמו בכל חברה מסחרית אחרת, היה משלם פיציים לעובדים שעובדו.

באחד המקרים, איים עליו עובד שפוטר כי יתבע אותו לדין באיגוד המקצועי של ההסתדרות. ברלה העדיף לגמור את העניין ליד השולחן.

אופייני לצורה בה הגיעו העובדות אל ברלה ובה הועסקו אצלו, הוא סיפור של אחת החתיקות שעבדה אצלו משך כמה שנים. סיפרה האשה: "באתי ארצה מרומניה, יחד עם בעלי, המבוגר ממני ב-16 שנה. הכל היה בסדר, עד שגולדה לנו בת. בעלי חלה, הוכנס לבית-החולים ושכב שם שר תיים. חיפשתי ידידים שיעזרו לי, ומצאתי חברה מרומניה שעבדה אצל ברלה.

נתנו לי את הכתובת והלכתי לשם. פגשתי שם את בעלת המקום, גיטל. היא שמעה שאני מחפשת עבודה, ועל המקום אמרה לי שיש שלושה גברים שהיו מוכנים לשלם כדי לשכב אתי. היא אמרה לי: את, עושה את אותו הדבר עם בעלך בלי כסף, או מה איכפת לך? ישלמו לך טוב. תעצמי את העיניים!"

"ונשארתי באותו מקום שלו-ארבע שעות. זאת היתה דירה נאה ברחוב פרוג, והאני שים שביקר שם היו לבושים יפה ואינ טלינגטים. קיבלתי עד 20 ל"י מכל אחד. גיטל אמרה לי כמה לדרוש. פעם היה אחד לבוש יפה, שהציג את עצמו בפני כ"מלך התפוזים".

"עבדתי שם כחודש. הייתי באה בחמש בערב והולכת בשמונה. במשך הזמן היה ביקרו אצלי שניים או שלושה אנשים. ל פעמים באו גם כאלה שלא שילמו, וברלה אמר שזה בסדר.

"בימים שלא הייתי באה לשם, עבדה שם אשה אחרת. אחרי חודש בא ברלה ושאל אותי אם אני רוצה להרחיב יותר. אמרתי כן, כי היו לי הרבה חובות. הוא אמר שיש לו מקום אחר, לא כל-כך לוקסוס, לא אנשים כל-כך חשובים, אבל שם אוכל ל הרחיב הרבה יותר ולקנות לי דירה.

"באתי לשם. כמה מיה! אפילו אצל פי טיגרילי לא היו דברים כאלה. אי-אפשר לתאר בשום אופן מה ששם הלך. זה היה בדרך יפרת-אביב. הייתי הולכת לשם כמו

מלון "אופיר"

זהו בנין מלון אופיר, בפנת הרחובות מנדלי והירקון בתל-אביב, בו ערכה המשטרה השבוע מצוד ועצרה בין השאר גם את ברלה. ברלה עומד לדבריו להפוך את המקום לבנין חנויות מפואר.

למשרד בשש בבוקר עד עשר. בעשר הלכתי הביתה ובאה בחורה אחרת. אני חזרתי בחמש אחרי-הצהריים ונשארתי עד תשע ב ערב. בשש בבוקר כבר עמד שם תור של עשרים אנשים. היו כאלה שלא שילמו בכ לל, אלה היו הואגבונדים (פרחחים). ברלה אמר לי: את רוצה לעבוד בשקט, לא לקבל סכני, קבלי אותם בלי כסף!

"היו שם שני חדרים עם מרפסת מחברת. בחדר השלישי היתה קערה עם מים. הייתי נכנסת לחדר אחד, מוצאת בו גבר. לפני שהוא היה מתלבש כבר הייתי עוברת לחדר

ה"אני מאמין" של ברלה

למקצוע. לדעתי מה שיש - יש, אבל חדשות לא צריך להכניס אלא רק מקרים מיוחדים. אם יש למשל אשה בת 25, שבעה נפל במלחמה והיא נשארה בלי פרנסה. בהתחלה צריכים לנסות לעזור לה עם העזרה סוציאלית. אבל אם היא לא יכולה לחיות מזה, ומחפשת חיים קלים, אפשר לתת לה לעבוד בנות, בתנאי שתיבדק אצל רופא ותקבל פנקס-זונה, ותעבוד במקום סגור מיוחד."

★ ★ ★ על בתי הבושת בישראל

● "כמעט כל הזנות בארץ בתנהלת היום בבתי פרטיים. יש היום בארץ הרבה חדרים מרוהטים להשכרה. או מה עושים? לוקחים דירה מרוהטת, בלי דמי-מפתח, וצריכים לתת רק ערבון שיעזבו במקרה שירשו. יש אדם שנותן את הערבון ומכניסים לחדר בחורה לעבודה. אחרי שנמאס לו, והיא עוזבת, מכניסים בחורה אחרת. המשטרה לא יכולה לעשות נגד זה דבר, מצב כזה מפריע בעיקר למשפחות הגרות באותם הבתים. השכנים מתלוננים. הלקוחות באים תמיד, עושים רעש וצעקות. לעומת זאת, אם היו מרשים ליצאניות לעבוד בבתי-מלון, היה המצב הרבה יותר טוב. אז הבחורה מוכרחה להיות רשומה בספר ונמצאת תחת פיקוח המשטרה, ועבודתה לא מפריעה לאף אחד."

★ ★ ★ על זנות תחת פיקוח

● "לדעתי יש להתיר לכל בתי-המלון בארץ לתת חדרים לכויר רות שמתעסקות בזנות. גם כיום עושים את זה הרבה. בכל תל-אביב יש אולי רק ארבעה בתי-מלון שלא נותנים לזוג להיכנס אם אין להם כתובה. כאשר הבחורות תהיינה רשומות במלון, תדע המשטרה מאיפה הן באו, והמוסד הסוציאלי של המשטרה יוכל אולי לנסות להתוויר כמה מהן למוטב אם אפשר."

● "היום אין כבר צורך בפיקוח רשמי על הזנות. היצאנית בעצמה צריכה להשגיח, ויש גם ספיף על זה בחוק לפיו אפשר להעמידה לדין אם אינה עושה זאת, על הפצת מחלת-מין."

● "אז גם יכול להיות פיקוח על המחירים, שכל מי שזקוק לזה יוכל לבוא. בעל המלון יקבל רק מה שמגיע לו בעד החדר, ולא כמו היום, כשלושים הרבה יותר בעד הסיכון הכרוך בכך. אם המחירים יהיו תחת פיקוח, אז הרבה בחורים לא יצטרכו ללכת לגנוב. הפיקוח על המחירים לא מוכרח להיות רשמי. אבל המשטרה תוכל תמיד לעשות צרות למלון שזקוק יותר כסף."

● "אז גם הבחורות יוכלו לחיות, ולא יצטרכו לתת את כל מה שהן מרוויחות לסרסורים המצלים אותן."

השני, שם היה מחכה גבר אחר. לא היה אפילו זמן להתרחץ. עם כל גבר זה נמשך דקה אחת עד שתים. הייתי בחלוק ואפילו לא התפשטתי. היה שם סדרן מיוחד, שכיוון את התנועה.

"כשהיו נאספות אצלי כמאה לירות, הייתי סופרת את הכסף ומוסרת אותו. פעם אחת בשבוע היו משלמים משכורת. מתוך כל מאה לירות הייתי מ, בלת ארבעים, ברלה ששים. ומתוך הארבעים הייתי צריכה עוד לשלם 15 לירות בשביל המשכורת של הסטאף. זה נמשך עד שפעם בשבת בא שוטר, ורצה להיכנס. ברלה לא נתן לו, והוא הזמין נידת. נעצרתי.

"כמו כל בחורה שהתחילה לעבוד, הפקדתי גם אני 500 ל"י למקרים כאלה. כדי לצאת בערבות ולשלם לעורך-דין. גיטל הזהירה אותנו לא לספר שום דבר במשטרה ובבתי המשפט.

"עבדתי ככה חמש שנים. כשנסגר המקום בדרך יפו, עברנו למלון אופיר. ברלה הזמין אותי לעבוד לשם, ואמר ששם אותו הדבר. אבל זה לא היה ככה, היו שם פחות אנ שים ושילמו רק חמש עד שמונה ל"י. כאן עבדו ארבע בנות, שהיו רשומות כאילו גרות שם. כשהיה בא קליינט, היה השוער מצלצל לחדר ומודיע על כך. בינתיים אספתי לעצמי קצת כסף וקניתי דירה בצפון תל-אביב. ברלה חשש שאני אעבוד באופן עצ מאי, וחשד שאני אעשה לו תחרות. פתאום התחילו להופיע אצלי אנשים שעשו צע קות, ואחריהם באה המשטרה. ברלה עצמו הפסיק לתת לי עבודה. הוא אמר: יש לך כבר דירה, עכשיו שיעבדו אחרות שאין להן עוד דירה. לא הלכתי לעבוד אצל אחרים, כי פחדתי מהמשטרה. אצל ברלה ידעתי שזה בטוח."

★ ★ ★ קו אדום על יחסים

אולם בשעה שברלה המשיך את עסקיו כמקודם, חלו שינויים במשטר רת ישראל. ביחוד בשנה האחרונה נכנסו לפעולה קצינים חדשים, שהתעלמו מהחסינות שניתנה לברלה. המשטרה הקימה גם את המדור המרכזי לעיבוד ובילוש, ה כניסה אליו כוחות חדשים, שלא עסקו עד אז בשטח זה.

עם השינויים השתנתה גם שיטת עבודתה של המשטרה. הודיע רב-פקד שלום יר קוני, ראש המדור המרכזי במטה מחוז תל-אביב: "תחת השתמש בכלי-נשק פטר לים פיתחנו אמצעים אחרים לגמרי, וההצ לה מאירה לנו פנים. אנו שומרים על טוהר המידות לפי כל כללי החוק. האמי צעים האחרים, עליהם הודיע ירקוני, כי שרו מפנה בשטח אסוף הידיעות של המשטרה. אין כל יחס מיוחד למודיע." הצהיר ירקוני באחת ההזדמנויות. לדבריו אין סוגרים יותר תיקים למודיעים. המש טרה מקבלת עתה ידיעות מאורחים הגונים,